

SNÁŘ Z TOVÁRNY

MAGAZÍN FESTIVALU DREAM FACTORY OSTRAVA 2017

úterý 30. května 2017

Jiří Havelka: V Polsku se nyní strhávají staré pomníky a staví se nové

O spolupráci s polskou scénou Wrocławski Teatr Lalek na inscenaci Pomník, ale také o rozdílném postavení divadla v Čechách a v Polsku hovoří režisér Jiří Havelka. Absolvent režie Katedry alternativního a loutkového divadla DAMU již vytvořil desítky oceňovaných inscenací. Spolupracoval s mnoha pražskými scénami včetně Národního divadla, je klíčovým členem autorského uskupení Vosto5. Příležitostně působí také jako herec. V neposlední řadě se věnuje pedagogické činnosti na DAMU.

Na tuzemské scéně jste se tématům z českých dějin věnoval již několikrát. Jak vznikla vaše spolupráce s Wrocławski Teatr Lalek?

Oslovil mě Jakub Krofta, který je tam uměleckým šéfem. Téma jsme pak společně s ním a se scénografem Markem Zákosteckým zaostřovali více než rok. Já jsem byl příběhem Stalina pomníku na Letné fascinován už dlouho. Myslím, že neexistuje příběh, který by lépe koncentroval tragickou absurditu 50. let. A Kuba nás postupně začal uvádět do současné polské reality, kde strhávání starých pomníků a stavění nových hraje důležitou roli. V jednu chvíli se to propojilo a bylo rozhodnuto.

Čím vás osud sochaře Otakara Švece, autora Stalinova sousoší na Letné, zaujal? Vidíte zde nějakou analogii se současností?

PROGRAM - úterý 30. května 2017

17:00 **POMNÍK** 60'

Wrocławski Teatr Lalek, Polsko
Divadlo Petra Bezruče

režie **Jiří Havelka** / dramaturgie **Elżbieta Chowaniac, Jiří Havelka** / scénografie **Marek Zákostecký** / hudba **Patrycja Hefczyńska**

hrají **Radosław Kaslukiewicz, Anna Makowska-Kowalczyk, Tomasz Maślakowski**

Po představení proběhne debata s tvůrci.

20:00 **KAR** 45'

Studio DAMÚZA Praha
Divadlo Petra Bezruče - Márnice

režie a hudba **Matija Solce** / scénografie **Marianna Stránská**

hrají **Pavol Smolárik, Anna Bubníková, Jiří N. Jelínek, Ivo Sedláček, Matija Solce, Jan Meduna**

Pořadatel

Spolupořadatel

MINISTERSTVO
KULTURY

OSTRAVA!!!

OZO!!!

OSTRAVA!!!
MORAVSKÁ OSTRAVA
A PŘÍVOC

Akce se uskutečňuje za podpory statutárního města Ostrava, Ministerstva kultury ČR, Moravskoslezského kraje a Nadace ČEZ.

Je tam několik rovin, které se vzájemně splétají v opravdu komplexní obraz nesmyslného vztahování k Sovětskému svazu. Můžeme se na to dívat jako na tragický osud nadějněho umělce v soukolí dějin, jako na politickou frašku nebo jako na příběh největšího narozeninového dárku. Pro nás byla ta poslední možnost nakonec nejinspirativnější. A na analogii se současností ani není třeba tlačit. Současné Rusko se vrátilo k totalitně řízenému státu postavenému na lži, propagandě, strachu a tajných službách a mnoho našich politických představitelů k němu přesto projevuje značnou míru loajality.

Proč jste se rozhodli na etapu československého socialismu nahlédnout optikou jedné kapitoly ze Szczygielova Gottlandu? V čem je podle vás kniha polského novináře výjimečná?

O té knize už bylo mnohé řečeno, byla převedena na jeviště i do dokumentárního filmu. Pro mě byla ve své době zjevením. Všechny příběhy jsem znal, ale ten způsob, kterým Szczygiel dokáže čtenáře vtáhnout do každého osudu je nevídaný. Když jsem ale v rámci příprav četl tuto reportáž znovu a znovu, paradoxně mi přišlo, že v ní něco chybí. Potřebovali jsme se víc opřít o fakta, takže jsme potom začali hodně čerpat z knihy Případ pomník, což je podrobná studie

Hany Píchové mapující Stalinův pomník od vyhlášení soutěže po demolicí.

Jak jste při tvorbě inscenace postupovali? Vytvořili jste předem dramaturgii, nebo jste scénář dotvářeli v průběhu zkoušek na základě improvizací?

Na textu jsme pracovali s dramatičkou a dramaturgyní Elou Chowaniec. Napsala nejdřív vlastní verzi dramaturgie vycházející čistě z Gottlandu. Pak jsme chvíli hledali, kterým směrem se vlastně se třemi herci vydáme. Když jsme se rozhodli pro jakousi horečnatou divadelní doku-reportáž, začali jsme text přepisovat, dodávat historické souvislosti. Pro polské mladé diváky bylo přeci jenom potřeba určitá fakta dovysvětlit, jinak by ona absurdita nebyla úplně pochopena. Celkově jsme se více zaměřili na příběh toho místa na Letné na úkor faktů ze života Otakara Švece.

Hraje se také s plošnými loutkami – jaké motivy s jejich pomocí do inscenace vnášíte?

Rozhodnutí zkusit toto téma pojmout v loutkovém divadle bylo vlastně nasnadě. S Markem nás od začátku na celém příběhu fascinovalo hlavně to měřítko. Ta nesmyslná velikost. Doslova nelidská. Ve všech ohledech. Rozměry pomníku, hmotnost žulových kvádrů, ze kterých

se Stalin tesal, množství peněz, délka stavby, náročnost demolic... A právě měřítko a rozdíl mezi dvourozměrnými loutkami a třírozměrným živým hecem pro nás nakonec byly klíčem k celkové koncepci.

Situace, kdy český režisér inscenuje s polským týmem kapitolu z knihy kriticky nahlížející na české moderní dějiny, může být docela ožehavá. Nedošlo během zkoušení k nějakým názorovým střetům?

V Polsku mají liberálně smýšlející lidé svých starostí dost. Pod současnou vládou Polsko zhnědlo až na půdu. Během zkoušení bylo ve Wrocławu několik velkých demonstrací, lidé cítí, že je u nich ohrožena podstata demokracie, občanskou společnost to mobilizuje u nás nevídaným způsobem. I díky tomu je tam divadlo nabitě vnitřním smyslem. Zkoušení bylo v tomto smyslu velmi intenzivní.

Jak vnímají Poláci osudy českého státu po roce 1948? Hledají spíše analogie, nebo rozdíly v porovnání s vývojem své země?

Já jsem se tam pohyboval jenom mezi divadelníky, což asi nebude nejpřesnější vzorek polského národa. Ale spousta faktů o našem poválečném vývoji nevěděli a často zírali s otevřenou pusou. Anebo se smáli, protože nic jiného už nezbyvalo.

A jak polští diváci či kritika hodnotí inscenaci zobrazující totalitu na ryze českém příběhu?

Recenzí hlavně vyšlo neuvěřitelné množství. Celkově mi přišlo, že divadelní kultura tam má naprosto nezastupitelné, vysoko hodnocené místo ve společnosti. Například většina recenzentů na to šla dvakrát, než začali psát. A z toho, co jsem byl schopen pochopit, se ta inscenace skutečně dotkla nějakého živého místa v současném Polsku.

Plánujete nějaký další projekt s vatislavským divadlem?

Mluvili jsme o další možné spolupráci.

Jakým etapám českých dějin byste se ještě chtěl na divadle věnovat?

Já jsem teď dodělal v bratislavském SND inscenaci Elity, kvůli které jsem skoro rok nasával archivní svazky StB. Ale v hlavě mi pořád víří Rusko pohrdající základními právy lidské bytosti.

Učíte na Katedře alternativního a loutkového divadla na DAMU. Mají v jejich tvorbě místo také české dějiny?

Mají. A v občanských postojích jsou výrazně nekompromisnější.

Ptala se
Petra Zachatá

Můj Mariusz Szczygieł

I. Každý den čtu a kontroluji zítřejší vydání jednoho českého deníku. Kdo v posledních týdnech viděl noviny, ví, že to není veselé zaměstnání. Nad články redaktorů domácí rubriky visí nevyslovená otázka „Co jsme to za národ, který tohle připustil?“ Člověk snadno propadne skepsi. Proto s sebou nosím knihu na odreagování. Aktuálně soubor fejetonů polského novináře, který se mezi řádky také rád táže, co jsme my Češi za národ. Ten autor se jmenuje Mariusz Szczygieł a ta kniha Lásky nebeská. Píše v ní o Čechách tak, že polští čtenáři mu po přečtení posílají dopisy, ve kterých se vyznávají, že by chtěli být Češi.

II. Jiní polští čtenáři Szczygiełovi píší, že jeho přiznané čechofilství je vlastizrádné. Že oslavuje českou zbabělost a další naše odporné vlastnosti. To je omyl. Szczygieł nikoho neadoruje, ale ani neodsuzuje, nekritizuje, nehodnotí. Neobdivuje, ale objevuje Čechy pro sebe, pro Poláky a objevuje je i pro ně samé. A nechává na čtenáři, jak s jeho objevy naloží. Já jsem se při četbě jeho knih nezamilovala do Čechů, zato jsem se zamílovala do Szczygieła. Stal se ze mě přiznaný szczygiełofil.

III. Přihodilo se mi to hned v první kapitole jeho první knihy o Čechách, Gottlandu. Szczygieł v ní píše o tom, jak bratři Tomáš a Jan Antonín Baťové vybudovali ve Zlíně své impérium, stát ve státě. Pocházím z Baťova kraje a najednou čtu, jak mi jakýsi Polák představuje jeho historii, místa a lidi úplně jinak, než jak jsem je dosud viděla. Ví věci, které bych měla vědět, a nevím. Nezájemala jsem se o ně. Na rozdíl od něj. S týměž počitem dočítám ještě ten večer zbytek knihy: Češi se o sebe nezajímají, musel přijít Mariusz Szczygieł a pobídnout je k sebereflexi. Gottland se stal bestsellerem.

IV. Szczygieł je pečlivý novinář, shromažďuje prameny, naslouchá vyprávěním pamětníků.

Byl to on, kvůli komu odtajnil patnáct let po sametové revoluci složku o Stalinově pomníku na Letné. Nikdo před ním o to nepožádal. Dává věci do nečekaných souvislostí. Píše opodnikavým duchu baťovského Zlína, který prý přivedl zdejší rodačku Ivanu Zelníčkovou do luxusní Trump Tower, a jak víme dnes, málem i do Bílého domu. Jenže současnému prezidentovi Spojených států se na exmanželce nelíbila právě její podnikavost, chtěl prý ženu, ne obchodního partnera... Co s tím asi má společného Baťa?

V. Szczygiełovy texty čtu opakovaně, tentokrát s myšlenkou na letošní festivalové linie. Píše sice o české národní povaze, ale to, jak zasahovala do chování Čechů v historii, do politického dění, nechává v náznacích. Nevěnuje se „velkým“ státnickým postavám, líčí zdánlivě všední příběhy, které ale ilustrují a ovlivňují běh „velkých“ dějin. Pojmenovává fenomény, které českou státnost charakterizují. Udělal to i v reportáži Důkaz lásky o žulovém monstu na Letné. Co vystihuje české „budování státu“ lépe než slavnostní odhalování a následně bourání a odstraňování soch a pomníků?

VI. Marta Kubišová, Jaroslava Moserová, Lída Baarová, ale také Halina Pawłowska. To jsou Szczygiełovy české ženy. Ptá se, jak se prezentují před národem, jak se zachovaly vůči světu svědomí, ale hlavně jak se k nim chovají Češi. Ženy jsou také Szczygiełovým polským tématem. V listu Gazeta Wyborcza publikoval portréty o „obyčejných“ Polkách, v Česku vydané v knižním souboru Libůstka. Ani nedýchám u kapitoly o herečce Idě Kamiňské, představitelce Židovky Lautmanové z československého filmu Obchod na korze, která okouzila Hollywood, ale také poznala, jak pomíjivý je jeho lesk.

VII. Umírání, ne/pohřívání a ne/schopnost nechat někoho blízkého odejít jsou Szczygiełova

častá, silně konfrontační témata. V knize Udělej si ráj věnoval celou dlouhou kapitolu pohřívání v Čechách. Mezi Poláky vzbudila pobouření. Ti, kteří chtěli být díky Szczygiełovým textům Češi, si to po jejím přečtení zase rozmysleli. Ani on sám neskrývá údiv. „Řeknu vám, že na práci reportéra je nejzajímavější, že na úplně cizí vesmír můžete narazit hned za nejbližší hranicí,“ napsal ve fejetonu O urně v kredenci. Mimosměřané z tohoto cizího vesmíru jsou členy Spolku přátel žehu, nepořádají pohřby a urny svých blízkých vystavují doma. Fejeton je inspirován knihou Ladislava Fukse a Szczygieł v něm konstatuje, že „postava spalovače mrtvol se stala ryze českou postavou“.

VIII. Mariusz Szczygieł se nad Čechy nikdy nepohoršuje. Nepohoršuje se nad Michalem Vieweghem, Halinou Pawłowskou, Helenou Vondráčkovou nebo Janem Saudkem. Nepohoršuje se nad tím, jak se národ zachoval k Martě Kubišové, Janu Procházkovi a Janu Palachovi. Nepohoršuje se nad švejkováním, žitím „bez boha“, ani nad tím, když urny svých mrtvých neukládáme do hrobů. Nebuduje ani neboří stereotypy, ale snaží se nás pochopit. Kudy chodí. Třeba na veřejných záchodcích, kde ze stěn opisuje lidovou moudrost Čechů. Jeho oblíbený postřeh pochází z Českých Budějovic: „Vážené dámy, neházejte tampony z oken, dusí se jimi naše kachny.“

IX. Otevřu cestou z práce Lásku nebeskou a snažím se nás pochopit spolu se Szczygiełem. Občas se zastydím. Ne za Čechy. Za sebe, že jsem se nezajímala. Ale už nepropadám skepsi. A mám docela hezké povolání, celý den sedím a čtu si... A ještě lepší by bylo, kdyby naši reportéři psali stejně jako Mariusz Szczygieł.

Tereza Hýsková

Přísaha Stalinovi a ostravská Anna Kareninová aneb Divadlo života I.

Dr. Factory opět ordinuje. Na bolesti života předepisuje divadlo, ne každý v Ostravě ale jeho lékařské rady dokáže vyslyšet. Letošní léčba začíná Stalinem, svého času velmi aktivním reálným ostravským bacilem, jenž dosud infikuje mnoho místních komunistů. Nemoc už sice nemá zdaleka tak těžký průběh jako v prvé půli padesátých let, vymýcena ale nebyla. Pro poučení malá ukázka z jedné diagnózy, kterou stranický deník Rudé právo otiskl 11. března 1953, den po pohřbu generalissima. Stalo se na Donbase čili na Nové huti.

„Právě teď tavič Pavel Benko na Nové huti Klementa Gottwalda stojí u pece s kloboukem v ruce. Ví, Stalina pohřbívají. Stalin nám odešel. Ale martinská pec, plná ohně a ocele, nenechá člověka minutku v klidu. Přidat plyn, regulovat vzduch! Tavíme sovětským způsobem. Stalin nám poslal rádce. Stalin – ocelový. Tavíme ocel na jeho počest, na jeho paměť, pro jeho dílo, pro komunismus.“

Teď tavič ve stejné huti taví pro dolarového miliardáře Lakšmiho Mittala. Bez velkých idejí i bez hinduismu, přece ale s heslem, které nezní úplně nevinně a pořád odkazuje na nějaký druh věčných časů. „Časy se mění, ocel je věčná,“ zní Mittalovo krédo.

A z věčné ocele se vyrábějí i kolejnice, na nichž našla smrt Anna Kareninová. Divadlo varuje, divadlo života ale moc nenaslouchá. Říjen 2010: „Sedmnáctiletá dívka skočila včera po poledni v Ostravě – Třebovicích pod vlak. Lékařka zjistila, že utrpěla vážné poranění hlavy a mozku. Její stav byl kritický, upadla do bezvědomí. Všechny snahy o záchranu byly marné a pacientka zraněním podlehla.“ Červenec 1999: „Přímou pod osobní vlak pantograf skočila včera po sedmé hodině ranní čtyřicetiletá žena z Ostravy. Na vlak čekala ukrytá v křoví mezi stanicemi Svinov a Vítkovice.“

Divadlo hrůzy, neboť co když obě ženy zatoužily v poslední vteřině svoje odhodlání nějak ubrzdit. Podobně jako Anna Kareninová: „S hlavou vraženou mezi ramena padla pod vůz na ruce a lehce, jako by chtěla hned zase vstát, poklekla. A v též okamžiku se zhrozila, co dělá. Kde je? Co dělá? Čtěla se zvednout a uskočit zpět. Ale cosi obrovského a neúprosného jí udeřilo do hlavy...“

Ivan Motýl

Pavol Smolárik: Kar je živelná inscenace, smrt v ní bereme s nadhledem

Herec Pavol Smolárik je sice na volné noze, ale všechny jeho divadelní aktivity působí jako dlouhodobé angažmá. Hned po studiích na katedře alternativního a loutkového divadla DAMU nastoupil do divadla Minor a od stejné doby spolupracuje i s uskupením Boca Loca Lab. Se spolužáky zakládal hudební skupinu Fekete Seretlek, která na Dream Factory vystoupí s inscenací Kar, a Divadlo Letí, kde nyní účinkuje v úspěšné Olze.

Když jste zjistil, že máte hrát Václava Havla, nelekl jste se?

Ne, vůbec ne. Spíš než obavy jsme všichni pociťovali respekt. Přece jen se jedná o nedávnou minulost, s níž má mnoho lidí osobní zkušenost. Text Anny Saavedry si ale s touto minulostí pohrává, čiší z něj lehkost, která nám umožnila udržet si přes všechnu úctu i potřebný odstup. Jediné, čeho jsme se možná trochu báli, bylo, abychom přes veškerou ironii a nadhled nikoho nekarikovali. Nechtěli jsme být vážní a odprezentovat lidem kus historie. Vyhnuli jsme se snad patosu, a naopak nás bavilo, že text neopomíná absurditu, kterou měl Havel rád. Ta hranice je pak velmi tenká...

Říkáte, že hrajete o době, kterou si mnozí lidé pamatují. Hodně jich taky pamatuje Olga a Václava Havlovy. Chodí takoví diváci na představení?

Samozřejmě a Divadlo Letí se tak otevřelo nové generaci diváků. Byli jsme zvyklí na mladší publikum a teď přicházejí padesátníci, šedesátníci i starší, kteří znali Olgu, jsou zvědaví, jak se vila Štvanice promění v Hrádeček a jestli hrajeme to, co si pamatují. Někteří chodí v utajení a nedávají o sobě vědět, někteří naopak přicházejí a probírají s námi detaily a různé nás doplňují.

A nevyčítají vám, že „tahle to přece vůbec nebylo“?

Takový ohlas si nepamatuji. Vesměs jsou pozitivní. Inscenace neukazuje na nikoho prstem, neříká, kdo byl zlý a kdo hodný. Nemoralizuje a myslím, že to diváci oceňují.

Divadlo Letí jste spoluzakládal před více než deseti lety. Co vás u něj pořád drží?

V Letí už nejsem zdaleka tak aktivní, jako když vzniklo. V absolventském ročníku na DAMU se nám Letí zdálo jako skvělá cesta, jak dál pokračovat společně. Původní sestava se sice rozpadla, ale ne ve zlém, každý šel vlastní cestou. Ale i s novými lidmi zůstala ta vůle, která byla na začátku, stejná. Proto mě každá spolupráce s Letí těší a motivuje, často vyzkouším něco, k čemu jinde není příležitost.

Nevzdálilo se Letí záměru, s nímž jste ho zakládal?

Letí se od začátku zaměřovalo na v Čechách dosud neuvedené hry a objevování nových autorů, českých i zahraničních. Tenhle dramaturgický koncept byl ve své době originální a dodnes nemá obdoby, i když se mu některá divadla snaží přiblížit.

Zatímco dramaturgie Divadla Letí se opírá o původní hry, skupina Boca Loca Lab, v níž také účinkujete už léta, se dramatickému textu naopak vyhýbá. Jak jste v téže době stal součástí natolik rozdílného projektu?

S Jirkou Adámkem, který Boca Loca založil a vede, jsem poprvé spolupracoval taky už na DAMU, na klauzurní inscenaci podle daného textu, ale teprve o pár let později vznikla Tiká, tiká politika. Asi až v ní Jirka pro sebe objevil nový způsob, jak se vyjádřit. Nerezignoval na hravost, nadsázku ani výpověď, ale text rozložil na atomy a vše vycházelo jen z hudebnosti... A v tom okamžiku mě to začalo bavit taky.

Takže se jeho muzikalita potkala s tou vaší...

Určitě mě oslovil, protože v sobě nějakou hudebnost mám. Být rytmicky zdatný a hudebně vnímavý je v Boca Loca Lab základní předpoklad.

Kolik času, ať už v pracovního, nebo volného, věnujete hudbě?

Méně, než bych si představoval. Mám rezervy, vím, v čem bych se mohl zlepšit, ale zároveň se v divadle účastním mnoha projektů, jejichž součástí je živá hudba. Divadlo Minor má úžasnou kapelu, se kterou hrajeme skoro v každém představení, takže určitě nepocituju radikální absenci hudby ve svém životě.

Nikdy vás nelákala víc než herectví?

Mám rád to propojení, nemyslím, že jsem někdy vládl nástrojem tak, abych si troufl se vydat na profesionální hudební dráhu. Chodil jsem jenom do klasických kroužků na piano, ale byl jsem úplně antikroužkové dítě... Na střední mě chytila kytara a ke kontrabasu jsem se dostal na DAMU. Škola jej zrovna koupila a mně připadal jako originální nástroj, tak jsem zkoušel, co bych s ním svedl. O pauzách jsme se pak začali scházet s Aničkou Bubníkovou a Matijou Solcem a v této trojici jsme začali hrát...

A pak jste založili Fekete Seretlek?

Ano, všichni v ní jsme herci a potkali jsme se ve škole. Matija se stal takovým naším guru... Byl už tehdy velmi výrazná osobnost, skvělý hudebník se spoustou nápadů, s širokým repertoárem lidovek, které upravoval a aranžoval. K naší tro-

jici se asi po roce přidal Jiří Jelínek, Honza Meduna, začali jsme koncertovat veřejně, později přibyl ještě Ivo Sedláček.

Jak vznikl název?

To si pamatuju přesně. Seděli jsme v kavárně a vymýšleli logo. Matija najednou nakreslil takovou kočku a vyslovil u toho „feketeseretlek“. Nevím, kde na to přišel, ale on hraje po celém světě, možná se zrovna vrátil z Maďarska. Přišlo nám to vtipné a zároveň rytmické, takže jsme to použili při vystoupení, i když tehdy Matija asi vůbec nevěděl, co to znamená.

A co to znamená?

Úplný smysl to nedává, navíc jsme tu maďarštinu v názvu trochu zkomolili. Ale „fekete“ je „černý“ a „seretlek“ znamená „miluji tě“.

Dlouho jste společně koncertovali, teprve nedávno jste se pod vedením Matiji Solceho sešli v inscenaci Kar, kterou uvidíme i na Dream Factory. Bude to spíš divadlo, nebo koncert?

Je to mix, žánrově asi nejbližší kabaretu. Součástí jsou písně u našeho repertoáru i skladby, které jsme pro Kar dopsali. Hru předmětů střídají vypjaté činoherní momenty i poklidné chvíle. Každou vteřinu se tady všechno mění, je to velmi živé, živelné.

Živé? Nemá být Kar o smrti?

Scházíme se sice na smuteční hostině, ale s nebožtíkem, který nechce opustit svět živých. Ke smrti tady patří spíše ironie, ne vážný smutek či tragédie, ačkoli si pohráváme s hranicí mezi životem a smrtí, s reálnem a surreálnem.

Kar zároveň odkazuje k počátečním písmenům jména Karenina.

Karenina je spíš zarámování, oživujeme postavy z románu, ale neodvyprávíme ho. Spíš doufám, že do inscenace a do hudby pronikla ta ruská energie a vášnivost.

Ptala se **Tereza Hýsková**

Snová anketa (No. 1)

Otázky:

1. Festival má tři dramaturgické linie – Genderově korektní, Nebeskou a Státnickou. Která vám je nejbližší a proč?

2. Která festivalová inscenace je pro vás snová?

3. Čeho se bojíte v divadle?

1. Cynik ve mně se probouzí a říká, že to bude linie Nebeská. Těším se na všechny pany-Kopfrkingly a nato, který svou Nebeskou oběsí nejelegantněji.

2. Atomová kočička, ve které se cestuje časem. To jde kromě knížek, filmu a divadla jenom ve snu. Sen mi Tomáš Dianiška splnil i tím, že píše opravdu vtipné texty. Jeho zásluhou se přestávám bát chodit do divadla na komedie.

3. V divadle se opravdu bojím tří věcí: 1. chodit na komedie; 2. že mi na hlavu spadne nějaká část osvětlovací techniky; 3. že se pražští herci budou snažit mluvit některým z moravských nářečí. Nic z toho se, doufám, na letošním festivalu nepříhodí.

Tereza Hýsková
redaktorka Snáře z továrny

1. Jsem velký snilek, tak to asi nebude těžké uhodnout!

2. Za snovou považuji Kar a pak Obchod na korze. Hlavně kvůli poetice, s jakou jsou tituly zpracovány. A pak mám také jednu vysněnou... Smíření Komorní scény Aréna. Mám totiž pocit, že jsme se s tématem poválečného odsunu Němců na divadle ještě moc nepopasovali. Jsem zvědavá na výsledek.

3. Že se mě to které představení vůbec nedotkne. Pak také diváků, kteří šustí a ruší. A jelikož jsem teď dva měsíce bydlela na jedné divadelní ubytovně jednoho nejmenovaného ostravského divadla, tak se bojím leknutí, které následuje poté, když po tmě narazíte na vrátěného během noční občůzky. Nepopsatelné!

Pavla Bergmannová
korektorka Snáře z továrny

1. Nejbližší je mi asi Nebeská, protože v sobě může snoubit linii Genderově korektní, ale i Státnickou. Zároveň může odhalovat vyšší pravdy či sny a poetičnost ve své nejryzejší podobě.

2. Určitě putování Mikro Sputniku vesmírem. Divák se ocitá v úplně jiném světě, může si vychutnávat snový zážitek, který je určen jen a pouze jemu. Stejně jako jeho sny.

3. Nejvíce asi tmy. A pak se svými 159,5 cm také toho, že si přede mne sedne třeba Roman Zach nebo Ondra Veselý.

Anežka Berčíková
redaktorka Snáře z továrny

1. V průběhu festivalových příprav se to docela proměňovalo. Teď vyhrává asi Státnická. Trochu jsem se bál, jestli u diváků zabere, ale nakonec byly tituly, které zahrnuje, vyprodány jako první. Třeba k tomu dopomohla nedávná politická situace a premiér Sobotka. Nikdy jsem nebyl jeho voličem, ale v té tragikomedii omylu na Hradě si získal mé uznání. Ale velký zájem diváků je i o tituly linie Genderově korektní a Nebeské. Také letos se drtivá většina představení vyprodala dlouho před začátkem festivalu. Máme z toho radost.

2. Přece všechny. Jak krásné je snít celý týden společně s Mikuláškem, Havelkou, Fričem, Petřelkovou, Amslerem, Čičvákem, Pokorným, Polívkovou, Morávkem, Vajdičkou. A listovat si při tom Snářem...

3. Hlouposti a nudy. A ještě tmy, když trvá podezřele dlouho. To bych se pak šel bát nejraději někam jinam.

Tomáš Suchánek,
ředitel festivalu DreamFactory Ostrava

1. Státnická, protože havlistů ubývá a zemanovců a babišovců nebezpečně přibývá. Konec srandiček, od divadla čekám stále víc odvahy při hájení pluralitní demokracie, svobody slova a dalších dosud běžných práv.

2. Spím dost špatně a sny mám děsivé. Snová představení jsou tedy všechna ta, která vyprávějí o hrůzách totality a bezmoci pravdy. Spalovač mrtvol. Smíření. Pomník. Obchod na korze...

3. Příliš velké loajality divadel ke zřizovateli, zvláště s očekávaným politickým vývojem. Napřed hlavně v regionech.

Ivan Motýl
nejlepší stálý dopisovatel Snáře z továrny

1. Asi ta Nebeská, protože od politiky se radši držím dál a být ženou mi vyhovuje – nemám tudíž potřebu rovnoprávnost svého pohlaví nikterak manifestovat. Ale smrt se mě jednou určitě týkat bude... Tak proč se na ni nepřipravit v divadle.

2. Mikrosputnik, protože jako malá jsem se vždycky chtěla podívat do vesmíru.

3. Že se mě herci budou snažit aktivizovat. A taky se děsím nechtěné trapnosti. Což spolu vlastně souvisí.

Petra Zachatá
redaktorka Snáře z továrny

1. Festival má nějaké linie? Tak asi nějakou štihlou. Snažím se totiž poslední dobou hodně sportovat.

2. Mikrosputnik, protože to bude krátké.

3. Že to bude dlouhé.

Lukáš Horký
fotograf DreamFactory Ostrava

1. Všechny, protože se tak krásně snoubí. Jen společně mohou utvářet nebeský program.

2. Příšerná otázka. Je jich totiž moc. Olga (Horror z Hrádečku), Atomová kočička, Strýček Váňa, Nora (Domeček pro panenky), Anti-Gone: Blackout, Kar... Tak snad radši zmíním ty, které jsem neviděla, a věřím, že pak z nich nebudu mít noční můry – slovenský Portrét Doriany G., polský Pomník a česko-slovenskou inscenaci Čecháči a Čoboláci. A taky napjatě očekávám premiéru Smíření v Komorní scéně Aréna! Ještě že existují tak výteční čeští dramatici jako je Vůjtek, Dianiška, Saavedra... A snovní režiséři a herci.

3. Špatného divadla. Ale to nás na DFO nečeká. A pavouků. Ti možná také ne.

Lenka Dombrovská
šéfredaktorka Snáře z továrny

STŘEDA 31. KVĚTNA 2017 / 16:00 hod. / Palace

Anna Petrželková

DOBŘÉ MRAVY **Městské divadlo Zlín**

režie, námět a inscenační koncept **Anna Petrželková** / scénář a dramaturgie **Vladimír Fekar** / scéna a kostýmy **Hana Knotková** / hudba a texty písní **Tomáš David** / choreografie **Hana Achilles**

hrají, tančí a zpívají **Jana Drgová, Markéta Kalužiková, Kateřina Lidáková, Marie Vančurová, Vojtěch Johaník, Radovan Král, Jan Řezníček, Marek Příkazký**

délka představení: 90 min.

STŘEDA 31. KVĚTNA 2017 / 18:30 hod. / Divadlo Petra Bezruče

A. P. Čechov

STRÝČEK VÁŇA **HaDivadlo Brno**

režie **Ivan Buraj** / dramaturgie **Dagmar Radová, Matěj Nytra** / výprava **Jana Boháčková, Lenka Jabůrková** / výběr a úprava hudby **Pavel V. Boiko** / asistence režie **Tereza Agelová**

hrají **Jan Lepšík** (Ivan Vojnickij), **Simona Peková** (Vojnická), **Cyril Drozda** (Serebrjakov), **Lucie Andělová** (Jelena), **Táňa Malíková** (Soňa), **Robert Mikluš** j. h. (Astrov), **Marie Ludvíková** (Marina), **Miroslav Kumhala** (Tělegin)

délka představení: 150 min.

STŘEDA 31. KVĚTNA 2017 / 18:30 hod. / Stará aréna

Alexandr Vveděnskij

VÁNOCE U IVANOVÝCH **Stará aréna Ostrava**

režie **Pavel Gejguš** / dramaturgie **Sylvie Rubenová** / výprava **David Janošek** / hudba **Vladivojna La Chia**

hrají **Šimon Krupa, Sára Erlebachová, Anna Cónová, Miroslava Georgievová, Bára Kocmánková, Vít Hofmann, Petr Sedláček**

délka představení: 60 min.

STŘEDA 31. KVĚTNA 2017 / 19:00 hod. / Dům kultury města Ostravy / slavnostní zahájení

Daniel Doubt

VZKŘÍŠENÍ **Dejvické divadlo Praha**

režie **Michal Vajdička** / dramaturgie **Eva Suková** / scéna **Pavol Andraško** / kostýmy **Katarína Hollá** / hudba **Václav Havelka a Martin Tvrdý**

hrají **Jana Holcová, Martha Issová, Zdeňka Žádníková, Hynek Čermák, Matěj Hádek** / **Vladimír Polívka, Václav Neužil, Pavel Šimčík, Ivan Trojan**

délka představení: 135 min.

Snář z továrny – magazín festivalu Dream Factory Ostrava 2017. Úterý 30. května, číslo první. Šéfredaktorka: Lenka Dombrovská. Korektorka: Pavla Bergamnnová. Redakce: Anežka Berčíková, Tereza Hýsková, Ivan Motýl, Petra Zachatá. Fotografie: archiv festivalu Dream Factory Ostrava. Grafika: Studio Stojkov. Sazba: Lukáš Horký – Surbanz. Zpravodaj vydává festival Dream Factory Ostrava. Ředitel festivalu Tomáš Suchánek.